

Arrest

**nr. 70 104 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Beringen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Beringen van 22 juni 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Algerijnse nationaliteit, dient op 21 maart 2011 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 22 juni 2011 beslist de burgemeester van de stad Beringen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 21.03.2011 door L. A. {...}

*geboren te Oued Taria / Algerije, op {...}
van Algerije nationaliteit, geweigerd.*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Betrokkene heeft geen bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de vervoegde persoon voorgelegd. Betrokkene heeft geen ziektekostenverzekering voorgelegd.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 en de richtlijnen van de Europese Commissie en de schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Schending van de richtlijn 2004/38 EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 en de richtlijnen van de Europese Commissie en schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker meent dat de beslissing van verwerende partij niet afdoende is om de volgende redenen:

1) De bijlage 20 is een modelformulier. Verwerende partij mag van de Europese Commissie gebruik maken van modelformulieren op voorwaarde dat het formulier ruimte voorziet om de beslissing te motiveren. Het louter aanvinken van een vakje zonder bijkomende uitleg is niet aanvaardbaar. Door enkel het vakje “heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger. Betrokkene heeft geen bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de vervoegde persoon voorgelegd. Betrokkene heeft geen ziektekostenverzekering voorgelegd” niet door te schrappen en geen bijkomende uitleg te verschaffen, schendt verwerende partij de procedurele waarborgen in richtlijn 2004/38 (zie stuk 2) en de richtlijnen van de Commissie. Het familielid kan op deze manier immers onmogelijk weten waarom zijn verblijfsrecht niet erkend wordt.

Verzoeker meent dat verwerende partij haar formele motiveringsplicht heeft geschonden. De formele of uitdrukkelijke motivering (de externe wettigheid) betekent dat de redenen uitdrukkelijk in de beslissing zelf moeten opgenomen worden. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

2) Daarnaast meent verzoeker dat verwerende partij ook de materiële motiveringsplicht schendt. Verwerende partij weigert de gezinshereniging toe te staan omdat er geen bewijs werd geleverd van voldoende bestaansmiddelen van de vervoegde persoon en van een ziektekostenverzekering van verzoeker. Verzoeker is echter van mening dat deze documenten niet moesten worden voorgelegd en dat door dit te eisen verwerende partij duidelijk te ver is gegaan.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt namelijk: {...}

Artikel 40 § 4, eerste lid, 2° bepaalt dan weer: {...}

Hieruit volgt dus dat de bijkomende voorwaarden van voldoende bestaansmiddelen en ziekteverzekering niet gelden voor de echtgenoot of gelijkgestelde partner van andere (dan de economisch niet-actieve) EU-burgers of voor de echtgenoot of gelijkgestelde partner van een Belg. In casu is mevrouw H.H. {...} ingeschreven als een economisch actieve EU-burger, waardoor zij helemaal niet verplicht is het bewijs te leveren dat ze over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Met betrekking tot de ziektekostenverzekering wenst verzoeker te verwijzen naar de verklaring van de mutualiteit die hij voorlegde aan de gemeente. Daarnaast beschikt hij ook over een SIS-kaart (zie stuk 3 en 4). Door te stellen dat het bewijs van de ziektekostenverzekering niet werd voorgelegd schendt verwerende partij duidelijk de motiveringsplicht. Tenslotte meent verzoeker dat verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding.”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van ‘de procedurele waarborgen in richtlijn 2004/38’ merkt de Raad op dat verzoeker met dergelijke algemene verwijzing in zijn verzoekschrift nalaat de rechtsregel(s) aan te duiden die hij geschonden acht. Het komt niet aan de Raad toe om zelf te gaan detecteren welke artikel(en) van de richtlijn 2004/38 verzoeker precies geschonden acht. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De Raad merkt op dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Immers, de formele motiveringsplicht – een eis van externe wettigheid – houdt in dat de overheid de feitelijke en juridische elementen waarop de beslissing steunt, in de beslissing zelf uitdrukkelijk moet weergeven. De materiële motiveringsplicht – een eis van interne wettigheid – houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn (A. WIRTGEN, *Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder*, Raad van State, afdeling administratie, die Keure, 2004, p. 136).

De formele motiveringsplicht heeft aldus tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Uit lezing van het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, nu hij deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Het betoog van verzoeker waar hij meent dat op het modelformulier geen bijkomende uitleg werd gegeven mist aldus grondslag, gelet op voorgaande bespreking. Verzoeker stelt terecht vast dat het een modelformulier betreft, waarop verweerder het juiste vakje dient aan te kruisen. De Raad stelt vast dat verweerder zich evenwel niet beperkte tot het aankruisen van een vakje doch ook in concreto motiveerde waarom in casu een beslissing kon worden genomen op grond van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit. Uit het gebruikte formulier blijkt duidelijk waarom verzoeker verblijfsrecht werd ontzegd, met name omdat hij nagelaten heeft het bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de vervoegde persoon voor te leggen alsook omdat hij geen

ziektekostenverzekering heeft voorgelegd. De bestreden beslissing is aldus afdoende gemotiveerd en stelt verzoeker in staat te weten waarom hem verblijfsrecht werd ontzegd.

2.3. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij de door de bestreden beslissing vereiste documenten niet moet voorleggen en verwijst naar het bepaalde in artikel 40bis en artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hieruit volgt dat de bijkomende voorwaarden van voldoende bestaansmiddelen en ziekteverzekering niet gelden voor de echtgenoot of gelijkgestelde partner van andere (dan de economisch niet-actieve) EU-burgers of voor de echtgenoot of gelijkgestelde partner van een Belg. In casu stelt verzoeker dat zijn echtgenote ingeschreven is als een economisch actieve EU-burger, waardoor zij helemaal niet verplicht is het bewijs te leveren dat ze over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Voor wat betreft de ziektekostenverzekering verwijst verzoeker naar de verklaring van de mutualiteit die hij voorlegde aan de gemeente. Daarnaast beschikt hij ook over een SIS-kaart (stukken 3 en 4 aan het verzoekschrift gevoegd). Verzoeker meent dat de motiveringsplicht geschonden is door de stelling dat het bewijs van de ziektekostenverzekering niet is voorgelegd.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de administratieve overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 maart 2011 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) heeft ingediend, meer bepaald als echtgenoot van H.H. die van Nederlandse nationaliteit is. Verzoeker wordt diezelfde dag in kennis gesteld van het feit dat hij binnen de drie maanden, en ten laatste op 21 juni 2011, volgende documenten dient over te leggen:

- bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de vervoegde persoon;
- ziektekostenverzekering.

Verzoeker heeft nagelaten deze stukken over te leggen, waarna de burgemeester van Beringen is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

2.6. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, bij het gemeentebestuur een verblijfskaart kan aanvragen door middel van een bijlage 19ter.

Artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de bewijzen vermeld in artikel 50, §2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.”

Artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste documenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend als familielid van een burger van de Unie, zijnde zijn Nederlandse echtgenote. In dat geval dient verzoeker conform artikel 50, § 2, 6°, b) van het Vreemdelingenbesluit het bewijs te leveren van voldoende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering.

Uit artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat het gemeentebestuur wanneer een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingediend enkel dient na te gaan of de aanvrager op het grondgebied van de gemeente verblijft en of hij alle overtuigingsstukken die vereist zijn ter staving van zijn aanvraag heeft neergelegd.

Het motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker binnen de vooropgestelde termijn niet heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 21 maart 2011 in bezit werd gesteld van een bijlage 19ter. Op dit document wordt duidelijk vermeld dat verzoeker binnen de drie maanden, en ten laatste op 21 juni 2011 de volgende documenten dient over te leggen: bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van de vervoegde persoon en een ziektekostenverzekering. Evenwel blijkt dat verzoeker nagelaten heeft deze stukken voor te leggen.

Verzoeker betwist niet dat deze bewijzen hem werden gevraagd doch meent dat hij geen bewijs van voldoende bestaansmiddelen diende voor te leggen nu zijn echtgenote is ingeschreven als economisch actieve EU-burger waardoor zij niet verplicht is het bewijs te leveren dat ze over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Uit de bijlage 19ter die verzoeker op 21 maart 2011 heeft ondertekend blijkt evenwel dat hem uitdrukkelijk gevraagd werd het bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de vervoegde persoon en een ziektekostenverzekering voor te leggen binnen de drie maanden, en dit in toepassing van artikel 52, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hoewel verzoeker aldus duidelijk op de hoogte was van deze voorwaarden heeft hij op geen enkel ogenblik kenbaar gemaakt dat zijn echtgenote, in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvroeg, als economisch actieve EU-burger in België verblijft, maar liet integendeel de termijn verstrijken waarbinnen hij de vereiste documenten diende voor te leggen. Verzoeker beweert voorts slechts doch toont ook geenszins aan dat zijn echtgenote verblijfsrecht in België geniet als economisch actieve EU-burger. Het komt toe aan de vreemdeling die een verblijfsrecht aanvraagt om alle inlichtingen te verstrekken noodzakelijk voor de beoordeling van zijn aanvraag. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige elementen moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

2.7. Waar verzoeker nog een attest van de mutualiteit voegt aan het verzoekschrift wijst de Raad erop dat, zoals blijkt uit nazicht van het administratief dossier, verzoeker nagelaten heeft enig stuk voor te leggen binnen de daartoe voorziene termijn zodat de burgemeester terecht oordeelde dat verzoeker geen ziektekostenverzekering heeft voorgelegd. De Raad dient aldus op te merken dat dit document niet werd overgemaakt aan de verwerende partij in het kader van de verblijfsaanvraag en verzoeker dit stuk pas voor het eerst aanbrengt in het kader van huidig beroep. De verwerende partij kon dan ook geen rekening houden met dit stuk bij het nemen van de bestreden beslissing en kon dit document niet betrekken bij haar motivering. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij hiermee geen rekening heeft gehouden. Voor wat betreft de beoordeling van de wettigheid van een administratieve rechtshandeling kan slechts rekening worden gehouden met de feitelijke en juridische gegevens die haar gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestuursbeslissing. In de mate overigens dat verzoeker middels deze argumentatie en middels een stuk dat thans wordt bijgevoegd doch niet ter kennis werd gebracht van de verwerende partij, de Raad uitnodigt om over te gaan tot een nieuwe beoordeling van zijn aanvraag, dient erop gewezen dat de Raad hiertoe niet bevoegd is. De Raad kan enkel nagaan of het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. In casu is niet aannemelijk gemaakt dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten de aanvraag van de verzoeker te weigeren.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER